

[Karen Thurøe Hansen.]

ling af lovforslag L 51 under udvalgsarbejdet. Jeg mener ligesom fru Nathalie Lind, at vi meget hurtigt skal have en gennemgang af problemet med de pensionister, der i øjeblikket er indlagt på sygehus, således at de ved, hvor de er henne. Men jeg mener også, at vi ikke bør haste dette forslag igennem socialudvalget, men give det en meget grundig behandling.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Da lovforslag nr. L 51 (om nedsættelse af aldersgrænsen) siden sidst har fået føjet endnu en væsentlig ting til, vil jeg behandle spørgsmålene i den rækkefølge, de er nedfældet i lovforslaget.

Spørgsmålet om at udvide adgangen til førtidig folkepension ved at nedsætte aldersgrænsen fra 60 til 55 år har længe været aktuel. Vi har i primærkommunerne ofte den slags ansøgninger, men en del af dem kan vi ikke imødekomme, da de er ledsaget af en udtalelse fra lægekonsulenten om, at der intet er til hinder for, at pågældende er fuldt arbejdsdygtig. Med den nu foreslåede ændring bliver der mulighed for at tage sociale hensyn og, hvad der er lige så væsentligt, at se på arbejdsmarkedssituationen. Den gruppe mennesker, der her er tale om, har ikke en chance på arbejdsmarkedet i dag, og derfor har man hidtil i kommunerne ikke kunnet hjælpe dem på anden måde end ved at give dem varig hjælp efter bistandsloven. Derfor er de økonomiske konsekvenser i de første år ikke af nogen større betydning, idet den omtalte gruppe allerede modtager eller ville komme til at modtage hjælp fra det offentlige.

At arbejdsformidlingen kommer ind i billedet, sikrer en stadig orientering om arbejdsmulighederne, og skulle de ændre sig om et par år, vil de fleste 55-årige givetvis fortrække en arbejdsløn fremfor en førtidspension.

Det nye, der er kommet ind i forslaget, er ændringen vedrørende pensionister på somatiske sygehuse. Der har været megen kritik af de forhold, vi byder vore pensionister på vore hospitaler, og en hel del af denne kritik har været berettiget. At problemerne er værre i nogle kommuner end i andre, ændrer ikke noget ved de forhold, der eksisterer i dag. En af de grundlæggende sentenser i socialreformen, når det gælder ældre mennesker, er »længst muligt i eget hjem«. Det kan, da bistandsloven hviler

på et skøn, i sandhed fortolkes på mange måder. Et af de værste eksempler er, at man fratager pensionisten lejligheden, mens pensionisten endnu ligger på hospitalet. Hvor er så motiveringen henne til genoptræning, når der ikke er noget at komme hjem til? Psykisk virker det i forvejen meget stærkt gang på gang at få at vide, at man ligger og fylder op i en dyr hospitalsseng. Det byder vi ikke nogen anden befolkningsgruppe. I forvejen er forholdene på nogle af vore geriatriske afdelinger uendelig dårlige: overfyldte sengestuer, og på gange og i dagligstuer er der også sat senge op for at klare det behov, der er.

Kommunerne er forpligtet til at fremskaffe de plejehjemspladser, der er behov for, således at pensionisten ikke behøver at koncentrere hele sin tilværelse omkring en hospitalsseng og et sengebord. Ved som i forslaget at yde de pågældende pensionister et personligt tillæg til faste udgifter og husleje får vi tid til at overveje alle eksisterende muligheder i vort behandlingsapparat, således at det at være pensionist ikke nødvendigvis betyder en stadig nedadstigning. Der kan iværksættes mange hjælpeforanstaltninger og gives megen hjemmehjælp for det, en plejehjemsplads koster i dag. Ved en gennemførelse af dette forslag aflives samtidig myten om, at pensionister ikke alene bliver forsørget, men også ligger på hospitalet og sparer penge op. Med disse to ændringer retter vi op på to væsentlige skævheder, den ene forårsaget af arbejdsmarkedssituationen, den anden forårsaget af bistandslovens skønsprincip.

Centrum-demokraterne er velvilligt indstillet over for lovforslaget og kan derfor ikke medvirke til fremme af lovforslag nr. L 62 (om ændring af lov om folkepension), nr. L 63 (om ændring af lov om invalidepension) og nr. L 64 (om ændring af lov om pension til enker m. fl.).

Tove Jørgensen (DKP):

To af de lovforslag, vi her behandler, nåede at komme til første behandling før folketingsvalget. Det ene, det, der kun drejer sig om ventepatienterne, og som mit parti er medforslagsstiller til, handler om, hvordan man kan ophøre med at behandle ældre mennesker som ting, man gemmer væk på et pulterkammer, og i stedet hævde deres menneskelige værdighed som personer, der gennem et langt